

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az elfedett nyomok**

1. Az elfedett nyomok

Pedál-János

A dinamó morajlása végre egyenletes bűgássá csendesedett, ahogy a központi automatika stabilizálta a hálózatot. János-g534 azonnal lekapcsolta az összekötő segédláncot, nehogy a regiszter észrevegye a szabálytalan áramátirányítást. Lábában a sérülés égetően lüktetett, mégis azonnal Alindához lépett, aki erőtlenül roskadt a fémvázra.

A lány tenyere felsebesedett a hajtókartól. János letérdelt elé a hideg rácspadlóra, s mellesnadrágja zsebéből előhúzott egy tiszta pamutrongyot, majd óvatosan Alinda vérző markára simította. A mozdulatban nem a kolónia gépies bajtársiassága volt, hanem mély, gyengéd védelmezés.

- Nem lett volna szabad így kimerítened magad - suttogta János halk, töredezett hangon, fél szemmel a figyelőgalériát lesve. - Ha az Őrszemek rájönnek, átcsoportosítanak.

Alinda felemelte a fejét. Szeméből eltűnt a riadalom, s óvatosan megszorította a férfi kerges kezét.

- Nem hagytalak volna egyedül - válaszolta halk, töredezett hangon. - Nagymama mesélt az emberekről, akik vigyáztak egymásra.

János bólintott, s óvatosan a generátor mögötti sötét szervizjárat felé terelte a lányt, még a váltóműszak szirénája előtt.